

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KARĪNE ŽIBĒLA

*Karīnes Žibēlas romānu
kopīgā tirāža pārsniedz
divus miljonus eksemplāru!*

var būt tikai ēnā...

Psiholoģisks detektīvs,
emociju spriedzes jomā pielīdzināms
Franka Tiljē un Žana-Kristofa Granžē romāniem!

KARĪNE
ŽIBĒLA

varbūt tikai ēna...

KARINE
GIEBEL

Juste une Ombre

KARĪNE ŽIBĒLA

varbūt tikai ēna...

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.133.1-3
Zi 020

Karine Giebel
JUSTE UNE OMBRE
Copyright © 2012, Fleuve Editions, Departement
d'Univers Poche
Published by arrangement with Lester Literary Agency

Karīnes Žibēlas romāna "Varbūt tikai ēna..."
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No franču valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto @ Tumisu/pixabay.com
@ Garoch/pixabay.com
@ krislandina/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-092-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2023

Stefanam

*par pēdējiem sešpadsmit gadiem
un tiem, kuri vēl priekšā*

PROLOGS

Iela ir gara. Šaura. Tumša un mitra.

Man mēteļi nav pārāk karsti. Lai neteiktu, ka salst. It īpaši mugura.

Pielieku soli, steigdamās ātrāk nokļūt savā automašīnā. Un uzreiz pēc tam arī savā gultā.

Nevajadzēja mašīnu atstāt tik tālu. Tāpat kā tik daudz dzert. Tik ilgi aizkavēties.

Starp citu, man vispār nebūtu vajadzējis iet uz to ballīti. Sēdēt un domāt par aizejošajiem mirkļiem. Par pazaudēto laiku, kura ir tik daudz. Šo vakaru man labāk būtu vajadzējis pavadīt kopā ar labu grāmatu vai izskatīgu puisi. Pašai savu.

Puse laternu nedeg. Ir tumšs un vēls. Ir vientulīgi.

Manu soļu skaņa atbalsojas netīrajās sienās. Jūtu, ka man patiešām sāk salt. Nezinu, kāpēc, taču uzmācas arī bailes. Neskaidra izplūdusi sajūta, kas mani maigi smacē. Negaidot sāk likties, ka man ap kaklu apvijas divas ledaini aukstas rokas.

No kā man īsti ir bail? Uz ielas neviena nav, atkritumu urna taču man neuzbruks!

Uz priekšu, jānoiet vēl tikai ne vairāk par simt metriem. Nu labi, varbūt divsimt. Kas tur liels...

Pēkšņi man aiz muguras atskan soļi. Instinktīvi sastingstu uz mirkli un tad atskatos.

Divdesmit metru attālumā man aiz muguras uzradusies ēna. Manuprāt, tas ir vīrietis. Nav laika pētīt, vai viņš ir lie-la vai maza auguma, resns vai tievs.

Tikai ēna, kas uzradusies ne no kurienes. Tā man seko pa tukšu ielu divos naktī.

Tikai ēna...

Es dzirdu, kā pukst mana sirds. Es to sajūtu. Jocīgi, ka dažreiz var sajūst savu sirdi. Kaut arī lielāko daļu laika tai netiek pievērsta nekāda uzmanība.

Palielinu ātrumu. Viņš arī. Mana sirds tāpat.

Man vairs nav auksti, reibums pagaist. Es vairs neesmu viena.

Kopā ar mani ir bailes. Tās ir manī. Nu jau nepārprotamas.

Vēlreiz aši atskatos: siluets ir pietuvojies. Nu jau mūs šķir pieci vai seši metri. Tikpat kā nekas.

Cenšos neļauties panikai.

Tas ir tikai kāds tips, kurš atgriežas mājās, tāpat kā es.

Nogriežos pa labi un metos skriet. Ielas vidū atskatos: viņš ir nozudis. Tā vietā, lai nomierinātos, es pārbīstos vēl vairāk. Kur viņš ir palicis?

Bez šaubām, viņš ir turpinājis ceļu taisni; noteikti kārtīgi nosmējies, redzot, kā es panikā metos prom! Sāku soļot nedaudz lēnāk, vēlreiz nogriežos pa labi. Nu re, gandrīz jau esmu klāt!

Beidzot iegriežos Poklēna ielā un sāku meklēt somā atslēgu. Sataustījusi to, sajūtos labāk. Paceļu galvu, ar skatienu uzmeklēju savu automašīnu, kārtīgi noliktu starp citām. Nospiežu durvju automātiskās atslēgšanas pogu, man pretī nomirkšķina gaismas.

Vēl tikai desmit metri. Vēl tikai pieci. Vēl tikai...

No vārtrūmes iznirst ēna. Mana sirds atraujas un krīt tukšumā.

Šoks. Trieciens smadzenēs.

Viņš ir milzīgs. Viscaur ģērbies melnā, galvā kapuce.

Instinktīvi pakāpjos atpakaļ. Mute paveras, taču kliedziens paliek iestrēdzis kaut kur dziļi manī.

Šonakt, tukšā, netirā ielā, man būs jāmirst! Viņš man uzbruks, sadurs vai piekaus, nožņausgs mani, uzšķērdīs man vēderu. Izvaros, noslepkavos.

Es nevaru saskatīt viņa seju, šķiet, ka tās nemaz nav.
Es vairs nedzirdu savu sirdi, šķiet, ka tās nemaz nav.
Man vairs nav nākotnes, šķiet, ka...
Vēl viens solis atpakaļ. Viņš pasper soli uz priekšu.
Ak dievs, man būs jāmirst. Tikai ne tagad, tikai ne šo-
nakt. Tikai ne te, tikai ne šādi...!

Ja laidīšos skriet, viņš mani panāks. Ja palikšu, kur es-
mu, viņš metīsies man virsū. Ja kliegšu, viņš mani apklusī-
nās. Uz visiem laikiem.

Tā nu es kā sastingusi nekustīgi raugos uz šo ēnu bez se-
jas. Nespēju neko domāt, manis vairs nav.

Nē, es esmu laupījums.

Šķiet, es redzu, kā pustumsā mirdz viņa acis, gluži kā
plēsīgam dzīvniekam naktī.

Mūsu saskatīšanās ilgst vairākas sekundes. Vairākas pre-
tīgas sekundes.

Viņš stāv pie manas automašīnas. Es stāvu pie sienas.
Man priekšā ir mana nāve.

Un tad pēkšņi viņš pagriežas un aiziet, lēnām izgaisdams
ēnās. Saplūst ar tām un nozūd.

Man sāk trīcēt kājas, automašīnas atslēga izslīd no pirk-
stiem. Ceļgali saļoģās, es noslīgstu uz ietves. Starp divām at-
kritumu urnām.

Šķiet, esmu apčurājusies.

Tava dzīve ir parasta, banāla, pat apskaužama.

Tu domā, ka esi guvusi panākumus, vismaz profesionā-
lajā, varbūt pat privātās dzīves jomā. Kā to ņem.

Tu esi iekārtojies šajā pasaulē, atradusi savu vietu.

Un tad kādu dienu...

Kādu dienu tu pagriezies un ieraugi sev aiz muguras ēnu.
Tikai ēnu.

Kopš šīs dienas tā seko tev. Nemitīgi.

Tā ir tur gan dienu, gan nakti. Ietiepīga. Apņēmības pil-
na. Nepielūdzama.

Patiesībā tu nemaz to neredzi. Tu to nojaut, tu to sajūti.
Tur, tieši sev aiz muguras.

Dažreiz tā elpo tev pakausī. Tās elpa ir remdena, pretīgi
smirdoša.

Tev seko pa ielu, tev aiz muguras izdzēš gaismu.

Tavas vēstules tiek atplēstas, tavi logi tiek aizvērti.

Tavas grāmatas tiek pārļapotas, tavi palagi saņurcīti, ta-
vi slepenie albumi tiek izpētīti.

Tevi novēro pat visintīmākajos mirkļos.

Tu nolem ziņot policijai, kura neko nesaprot. Tev iesaka
aiziet pie psihiatra.

Tu visu uztici saviem draugiem; viņi uz tevi sāk dīvaini
skatīties. Un beidzot sāk no tevis izvairīties.

Tu viņus biedē.

Tev pašai ir bail.

Tā visu laiku ir turpat. Tikai ēna. Bez sejas, bez vārda.
Bez skaidra mērķa.

Vai tas ir pats nelabais? Šī neredzamā klātbūtne, kas te-
vi vajā un bojā tev dzīvi, kamēr tā kļūst neizturama, kamēr
tev rodas vēlēšanās visu izbeigt un mesties zem vilciena vai
tukšumā, cerot, ka šī ēna tev nesekos arī uz elli.

Neviens tevi nesaprot. Neviens nespēj tev palīdzēt.

Tu esi viena.

Pareizāk sakot, tu ļoti vēlētos būt viena.

Taču ēna vēl aizvien ir turpat, vienmēr turpat. Tev aiz
muguras, tavā dzīvē.

Vai arī tikai prātā...?

Tu sāk lietot aizvien vairāk medikamentu. Miega zāles,
lai varētu aizmigt, kad jūti, ka ēna ir noliekusies pār tevi.
Narkotikas, lai turētos pretī tām dienām, kad tu spēj domāt
vienīgi par ēnu.

Tikai par ēnu, nevis par ko citu.

Tava tik ideālā dzīve ir driskās. Tā sabrūk, lēni, tomēr
pārliecinoši.

Nepielūdzami.

Un ēna tev aiz muguras nirdzīgi smejas. Joprojām un nebeidzami.

Vai arī tas notiek tikai tavā prātā...?

Kad tu to sapratīsi, būs jau par vēlu.

1. NODAĻA

Ar trim stundām miega ir par maz. Krietni vien par maz.

Par spīti visam, paklausīt modinātājpulksteņa nežēlīgajai pavēlei. Nomazgāties dušā, uzkrāsoties, sakārtot matus, apģērbties.

Uzvesties, kā ierasts, kaut arī Kloī nojauš, ka nekas vairs nekad nebūs kā agrāk.

Nav jau nekāda iemesla. Kārtējais negaidītais pagrieziens bez jebkādām sekām.

Tad no kurienes uzradusies šī savādā un vēl nepiedzīvotā sajūta? Kāpēc klusa balss čukst, ka viņas dzīve mainīsies? Uz visiem laikiem.

Daži kilometri automašīnā, rīta satiksmes sastrēgumos, un beidzot parādās biroju ēka, milzis starp citiem milžiem. Atturīga, iespaidīga, drūma.

Jauna diena, kura, bez šaubām, liks Kloī aizmirst nakts bailes. No ēnas, kura viņai neatlaidīgi sekojusi. Kamēr viņa pati ir spiedusies pie sienas.

Tās milzīgās bailes. Tās vēl mājō viņas sirdī, viņas galvā, viņas pakrūtē.

Lifts, gaiteni, sasveicināšanās. Īsti vai neīsti smaidi. Bišu strops jau ķēries pie darba, un Kloī drīz vien kļūs par tā nepielūdzamo karalieni.

Apsveicināties ar Natāliju, uzticamo sekretāri; apsveicināties ar Pardjē, prezidentu, kurš sēž savā tronī milzīgā kabinetā netālu no viņas. Apliecināt, ka viss ir labi, ka viss ir gatavs, lai uzsāktu nebeidzamu, ražīgu dienu, kalpojot milzīgajam, viņus uzturošajam uzņēmumam.

Izlikties, ka viņa nav aizmirsusi par četros paredzēto sa-

nāksmi, kas ir būtiski svarīga, lai varētu parakstīt apjomīgu līgumu.

Kā es to varētu aizmirst? Es jau vairākas nedēļas par to vien domāju, kungs!

Neizrādīt, ka naktī vispār vai gandrīz nemaz nav gulēts. Ka viņa redzējusi nāvi, kas bijusi tik tuvu, ka salīdzinājumā ar to četros paredzētajai sanāksmei vairs nav itin nekādas nozīmes.

Tikai pirms dažām stundām es apčurājos. Neviens nekad to neuzzinās.

Izņemot ēnu.

Kloī atgrūž vaļā itāliešu restorāna durvis un ar skatienu uzmeklē Karoli. Te ir viņu patvērums, vieta, kur viņas var izjaukt un atkal salikt kopā visu pasauli. Te viņas kaļ sazvērestības un viena otram izkrata sirdi, dažreiz to darot bez neviena vārda. Te viņas aprunā visus pēc kārtas. Tikai izklaides pēc.

– Piedod, esmu pavisam aizstrādājusies! Pardjē man stāstīja, ka nesen nopircis lauku māju Aljē... Kāda man tur daļa? Lai tikai viņš taisās prom uz savu būdu un tur arī paliek! Un beidzot atbrīvo vietu!

Karole no sirds nosmejas.

– Pacieties, miļā. Tu labi zini, ka Vecais drīz aizies pensijā. Un tad tu sēdīsies viņa vietā.

– Nav teikts, – Kloī atcērt, pēkšņi sadrūmusi. – Rindā mēs esam divi.

– Viņš dod priekšroku tev, to var skaidri redzēt. Tev ir lielāka iespēja.

– Martēnam arī ir izredzes. Un viņš nežēlo pūles. Tāds pielīdējs! Ja viņš uzvarēs, tad kļūs par manu priekšnieku, un es domāju, ka to neizturēšu.

– Tad tu aiziesi uz citu vietu, – Karole nobeidz. – Ja ir tāda lietišķā biogrāfija kā tev, vispār nebūs nekādu problēmu.

Viesmīlis pieraksta pasūtījumu un aizšaujas prom gaismas ātrumā, neaptverami veikli likumodams starp galdiem. Kloī iztukšo ūdens glāzi un saņem drosmi.

– Man tev kaut kas jāpastāsta... pagājušajā naktī es pārbijos līdz nāvei! Biju aizgājusi uz viena sava klienta rīkotām viesībām.

– Kopā ar Bertrānu?

– Nē, viņam bija citas darišanas.

– Tu esi pārliecināta, ka viņš nesēž uz diviem krēsliem? – Karole ieminas. – Manuprāt, viņam pārāk bieži ir citas darišanas.

– Mēs nedzīvojam kopā. Tātad mums nav jābūt nemitīgi salīpušiem vienam ar otru.

– Pats par sevi saprotams, bet tu viņu pazīsti tikai dažus mēnešus, tāpēc man ir jautājumi par šo noslēpumaino skais-to princi!

Apzinādamās, ka ir iesaistījusies bezjēdzīgā strīdā, Karole steidzas atkāpties.

– Tātad tu biji tajās viesībās un... tev gāja labi?

– Vispār nekā. Viss pārāk ievilkās. Es pamanījos aizlavīties kopā ar kādu pāri, taču tobrīd jau bija ap diviem naktī.

Viesmīlis atnes salātus, picu un minerālūdens pudeli.

– Labu apetīti, jaunkundzes!

– Cik mīļi, – Karole pasmaida. – Jaunkundzes... to vairs nenākas bieži dzirdēt! Tātad tu devies prom divos naktī, un pēc tam?

– Uz ielas man sāka sekot kaut kāds tips.

– Kaut kas traks...

Kloī apklust. Bailes atkal ir atgriezušās kā bumerangs.

Pēc brīža viņa sāk sīki un smalki stāstīt par notikušo, juzdamās tā, it kā atbrīvotos no smagas nastas.

Karole uz mirkli apmulst.

– Un tas ir viss? – viņa beidzot noprasa. – Viņš apgriezās un nozuda?

– Tieši tā. Izgaisa.

– Tu esi pārliecināta, ka tas bija tas pats vīrietis? Tas, kurš tev sekoja, un tas, kurš iznāca no vārtrūmes?

– Jā. Viscaur melnās drēbēs, ar kapuci galvā.

– Dīvaini, ka viņš neko nedarija. Viņš taču varēja atņemt tev somiņu vai...

– Mani nogalināt.

– Tiesa gan, – Karole klusi piekrīt. – Bet viss ir labs, kas labi beidzas. Viņš varbūt vienkārši izklaidējās, biedēdams tevi.

– Ļoti smieklīgi!

– Paklau, aizmirsti to visu, – Karole saka, ķerdamās pie salātiem. – Tā bija tikai nelāga tikšanās, nekas nopietns. Tagad tas viss jau ir pagājis.

– Nezinu gan. Varbūt viņš vēl ir tepat. Un visu laiku man seko.

– Vai tu viņu šodien esi redzējusi? – Karole satraukti noprasa.

– Nē, bet... Es jau teicu, ka nezinu. Man ir tāda sajūta.

– Tās tev ir pārbīļa sekas, – Karole paskaidro.

Un atkal atmodusies tava nosliece uz paranoju, viņa domās piemetina.

– Pēc liela izbīļa ir vajadzīgs laiks, lai atgūtos. No tā nav viegli tikt vaļā. Tagad viss būs labi, – viņa smaididama apsolīja.

Kloī turpina klusēt, un draudzene kļūst uzstājīgāka.

– Tu taču man tici, vai ne? Tā ir mana profesija... Uzveikt bailes – tā ir mana profesija!

Kloī pasmaida. Tas ir jocīgs medmāsu profesijas apraksts.

– Rīt tu vairs nedomāsi par to. Un nākamreiz ņem līdzīgu miesassargu!

– Tev taisnība.